

ZOMER IN HET
KUNSTCAFÉ

SUE MCDONAGH

Zomer
in het
Kunstcafé

Sue McDonagh

Zomer in het kunstcafé
is een uitgave van
Choc Lit NL

Copyright © 2019 Choc Lit NL

Auteur: Sue McDonagh

Oorspronkelijke titel: *Summer at the art cafe*

Vertaling: Femke de Moor

Revisie: Nikki Greveling

Omslagontwerp: Choc Lit UK & Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Nikki Greveling & Tamara Haagmans

Eerste uitgave juni 2019

ISBN 978-94-92585-34-9

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Nadat Lucy tevreden had geconstateerd dat het ingehuurde personeel deed wat ze moesten doen, glipte ze het publiek bij de *Mega Bikes'* Grote Benefietavond weer in. Ze was blij dat de avond uiteindelijk zo'n succes was geworden en zo trots dat zij en haar zakenpartner Richard hun café onder de aandacht van zoveel mensen hadden gebracht. De zee van gretige gezichten was op de presentator gericht terwijl hij de verschillende prijzen omriep. Van schoonmaakkits die een paar euro waard waren, tot bizar dure helmen, alles werd met evenveel plezier ontvangen. Het café had vouchers gedoneerd voor thee met gebakjes, in de hoop zo nog meer motorrijders aan te trekken. Ze lachte toen ze zag dat de meiden van de lokale motorgroep helemaal blij waren met hun prijzen. De groep, die uit zoveel verschillende vrouwen bestond, stopte vaak bij het café tijdens hun vele tochtjes en Richards legendarische taarten waren daar verantwoordelijk voor. Ze had het aan hen te danken dat ze bij deze avond betrokken waren en ze genoot van elke minuut.

. . .

MAAR OP EEN verhoogd podium stond de hoofdprijs van de avond, waarvan elke ronding helemaal glom in de spotlights, een paarse motor, die langzaam ronddraaide en zo alle blikken trok. Lucy's loten, die ze weken geleden al had gekocht, zaten veilig opgeborgen in een ritsvakje in haar tas. Er waren zoveel loten verkocht dat ze weinig kans maakte op die prijs. Maar toch kon ze het niet laten om ze nog een keer te bekijken. Ze schrok zich kapot en liet de loten bijna vallen toen er ineens keiharde rockmuziek uit de grote speakers kwam. De lichten werden gedimd tot alleen de paarse motor nog verlicht was en laserlampen straalden door de zaal.

'O, het duurt nu niet lang meer.' Nicola, de vrouw van Richard, werd bewonderend van alle kanten bekeken.

Ze was lang, slank, met zwarte haren en van top tot teen gekleed in haar zwarte leren motoroutfit, en de voorzitter van de lokale afdeling van de vrouwenmotorrijclub. Richard noemde haar met een wrange glimlach, zijn 'Hoofd Herrieschopper'. Door haar geweldige gevoel voor humor had het meteen tussen haar en Lucy geklikt, en Nicola kwam regelmatig bij het café langs om bij te kletsen of om te helpen. Richard, net zo lang, maar blond en pezig en in zijn geruite koksbroek en witte jasje, kwam naar hen toegesneld.

'Heb je je loten?'

Ze wapperde ze als een waaier en grijnsde naar hem.

'Mooi zo! Nu maar duimen! Waar is die vent van je? Ik dacht dat dit wel iets voor hem zou zijn.'

'Gerry? Ik heb hem wel gevraagd, maar hij had een van zijn netwerkborrels. Hij vroeg zich af waarom hij een avondje in een "oude ranzige motorshop" door zou moeten brengen.'

Richard draaide overdreven zijn hoofd rond. 'Je maakt

een grapje toch. Dit lijkt...' Hij haalde zijn schouders op. 'Meer op een nachtclub dan op een motordealer.'

Lucy lachte. Hij had gelijk; het grote monolithische gebouw was gevuld met licht, kleur en geluid. Alleen de geuren van leer en lak en die ondefinieerbare geur van een nieuwe auto, verraadde waar ze waren. De menigte drong met opgewonden gezichten naar voren terwijl de presentator langzaam het winnende lot opende om zo de spanning op te bouwen. Lucy voelde dat haar lichaam aanspande en zei tegen zichzelf dat iedereen zou kunnen winnen en dat de winnaar niet eens aanwezig hoefde te zijn. Zij zou toch niet winnen. Wat dacht ze ook? Ze kon niet eens motorrijden.

Een verschrikkelijk gevoel van vernedering golfde door haar heen. Ze had zichzelf iets aangepraat wat ze niet eens kon. Gerry zei altijd tegen haar dat ze waardeloos was, dat ze zich alleen maar bezig moest houden met het verkopen van haar schilderijen, in haar kleine café waar ze niet eens wist hoe het koffieapparaat werkte, zoals hij haar elke keer inwreef. Een prikkelende hitte stroomde door haar heen. Ze zou nu weg moeten gaan. Wegglippen zodat niemand haar gezicht zou zien en niemand zou zien hoe ze vals en harteeloos zou lachen als ze niet zou winnen. Want natuurlijk zou ze niet winnen. Ze won nooit iets.

Ze wilde zich omdraaien om weg te lopen, maar de lichamen om haar heen drukten zich dicht tegen haar aan totdat ze ingeklemd stond, met haar rug naar het podium en ze niet meer kon bewegen.

'En de winnaar is...' Er kwam tromgeroffel uit de speakers en eindigde met een klap op de cymbalen. Lucy's ogen schoten wijd open. Hoorde ze dat nou goed?

'...is ze hier? Lucy, van het Kunstcafé? O, ik hoor net dat het Kunstcafé vanavond al het heerlijke eten heeft verzorgd...' De presentator bleef maar doorpraten over het rumoer van het publiek heen.

Een verdwaasde Lucy zag hoe de menigte hun hoofden alle kanten opdraaiden om de gelukkige winnaar te zoeken. Haar..

‘Je hebt gewoon gewonnen, dame!’ Richard greep haar arm en draaide haar om. ‘Ga naar het podium toe!’

Lucy had nauwelijks een besef van het daverende applaus om haar heen terwijl de spotlight, de muziek en het vuurwerk tegelijkertijd de zaal in bliezen. Lucy strompelde met trillende benen het podium op, zonder haar ogen van de motor af te halen. De motor scheen en glom als de verpakking van een Cadbury chocoladereep. En hij was van haar. Helemaal van haar.

‘Gefeliciteerd, Lucy.’ De presentator draaide haar richting het publiek. ‘Een grote motor voor een kleine dame! Maar ik weet zeker dat je veilig achterop kunt zitten.’

Er kwam een luid boegeroep uit de zaal, die voornamelijk gevuld was met vrouwen. Lucy grijnsde naar hen. ‘Dat geloof ik graag. Maar...’ Ze stopte even om diep adem te halen. ‘Ik zie me al helemaal zelf rijden.’

‘O, het spijt me.’ De presentator hield zijn hoofd schuin. ‘En ik wilde je net een plek achterop mijn eigen motor aanbieden. Rij je zelf?’

‘Nee, nog niet.’ Er werd gelachen. Ze keek weer naar haar prijs. Ze kon het nauwelijks geloven. Ze sprak duidelijk in de microfoon: ‘Maar ik ga morgen mijn lessen boeken!’

HOOFDSTUK EEN

'*H*é! Wat denk je wel niet dat je aan het doen bent?' Lucy hoorde de stem door het raam van haar busje, vlak nadat ze een verschrikkelijk gekraak vanachter haar busje had gehoord. Ze trapte op de rem, sprong uit de bus en sloeg haar hand voor haar mond zodra ze zag wat ze had gedaan...

Er lag een rood met zwarte motor op de grond achter haar busje. Ze liet zich op de grond vallen en keek onder de bus om het gebroken en bebloede lichaam dat ze verwacht had te zien, te zoeken. Tot haar opluchting was er niets te zien. Niemand. Behalve dan een paar hoge, gepoetste zwarte laarzen die haar kant op kwamen.

'Je kunt je echt niet verstoppen, hoor. Ik zie je nog steeds.' De stem, die diep klonk, was er zo een waar je wel naar moest luisteren.

Lucy sprong op en keek omhoog langs de laarzen, langs de lange benen die in zwart leer verpakt waren, langs een dik zwart jack omhoog naar een genadeloos boos gezicht omringd met een dikke zwarte baard.

'Ik was me niet aan het...' Ze stak een vinger in de hals

van haar dikke trui, ze kreeg het warm terwijl haar hart uit haar borst bonkte. 'Jezus, ik dacht dat ik iemand had aangereken!'

'Nee hoor. Alleen maar een van de motoren van de rijkschool. Wees maar blij.'

Zijn laserachtige blik boorde zich in haar. Schuldig keek ze weg, maar haar kunstenaarsoog had een sterk profiel en een arendsneus achter de baard opgemerkt. Die doordringende ogen hadden dezelfde kleur als haar favoriete kleur verf: kobaltblauw. Zijn dikke zwarte haar had maar een paar grijze haren, waardoor het gezag dat van hem afstraalde, versterkt werd. Zijn houding zei haar dat hij van aanpakken hield.

'Ik zet 'm wel rechtop.' Vastberaden om het goed te maken, sprong ze voor hem, pakte de handgrepen van de gevallen motor beet en probeerde deze met al haar kracht omhoog te tillen. De motor kwam geen centimeter van de grond, maar schraapte er wel langs.

'Wow – die is zwaarder dan ik had gedacht!' Ze keek geschrokken en kreeg nog meer respect voor Nicola en haar vriendinnen die hun nog grotere motoren zo makkelijk konden besturen.

'Laat liggen. Je maakt het alleen maar erger.' Hij ging voor haar staan en zette de motor weer rechtop, alsof die niks woog. Hij beende het kantoor van Better Biking in zonder om te kijken.

Lucy pakte haar spullen uit de bus die nog maar half op het terrein stond. Ze besloot de bus te laten staan, ze was al laat en het zou haar nu toch niet lukken deze ergens anders neer te zetten. Achterlijk ding. Het zou minder erg zijn geweest als haar naam er niet supergroot op stond. *Lucy Daumier, kunstenaar, het Kunstcafé*, verkondigde het. Ze was er tot nu toe erg trots op geweest.

Ze aarzelde voor het kantoor. Wie was die man met die

baard? Was hij de eigenaar? Ze kreunde inwendig. Ze had het zo graag willen uitleggen voordat hij wegstormde. Waarom had ze die motor achter haar niet gezien? Ze was altijd zo voorzichtig. Maar ze wist waarom. Ze was zo belachelijk vroeg opgestaan zodat ze de dag goed kon beginnen en toen... Gerry. En toen was ze laat en had ze haast. Ze drukte de gemene woorden van haar man weg, anders zou ze zich nooit kunnen concentreren.

‘Geweldig begin van de dag. Niet dus.’ Ze wreef met haar handen over haar gezicht. ‘Nou, ik kan maar beter naar binnen gaan en de gevolgen onder ogen zien.’

Er stonden meerdere caravans op het terrein. Het pand bestond uit een aantal aan elkaar geschoven stacaravans en Lucy klopte op de openstaande deur van het kantoor. ‘Goedemorgen, ik ben Lucy Daumier. Ik heb mijn eh... motor...’ Haar mond werd droog en ze likte aan haar lippen. Ze was een ramp. Ze zou naar huis moeten gaan en zichzelf niet meer zo voor schut moeten zetten.

‘Je motorrijlessen?’ De vrouw glimlachte en Lucy knikte. ‘Ik ben Angela. Ik heb je gisteren gesproken.’

‘Ja, dat klopt. En eh... het spijt me zo, ik ben...’ Ze maakte een omvallende beweging met haar hand, gevolgd door ‘twee handen aan het stuur’. Wat was er met haar aan de hand? Haar hersenen leken gesmolten en ze kon niet eens een volledige zin uitspreken. Hoe kon ze in vredesnaam zo in staat zijn om op een motor te rijden?

‘Oeps.’ Angela trok haar wenkbrauwen op en lachte scheef. ‘Was jij dat, die een van onze motoren heeft aangereiden?’

Lucy kromp ineen. ‘Ik betaal natuurlijk voor de schade.’

‘Nou, de motoren kunnen zo ongeveer een bomaanslag overleven. Ik zal ‘m later naar het Bike Palace brengen, zij zullen er wel naar kijken en ‘m repareren. Maar goed – ben je klaar voor je lessen?’

‘Hoe bedoel je? Mag ik nog steeds deelnemen?’

‘Waarom niet? Als je er klaar voor bent? Probeer hier je dag niet door te laten verpesten.’

Lucy was haar dankbaar voor de aardige woorden. ‘Dank je.’

‘De anderen zijn in de kamer links, ze drinken een bakkie. De dames-wc is rechts, misschien wil je je even opfrissen.’

Toen ze in de spiegel keek, zag ze haar bleke gezicht met wat moddervegen. Dankbaar voor de vloeibare zeep, waste ze zich gebogen over de wastafel. Uiteindelijk ging ze met rode wangen en ruikend naar lavendel naar de kamer die Angela had aangewezen. Haar ‘het spijt me dat ik te laat ben’ bleef op haar lippen hangen toen ze zag dat er vier mannen in de kamer waren, waaronder de man met de zwarte baard. Hij was toch niet echt haar instructeur die dag? Ze kon net zo goed nu naar huis gaan.

Ze stapte naar binnen, blozend van schaamte en ze kromp ineem toen ze zag dat alleen de stoel vooraan nog leeg was. Ze kreeg een kop koffie in haar handen gedrukt door de jongste man, die zei dat zijn naam Rhodri was. Ze mompelde een ‘dank je’ en hoopte dat niemand kon zien dat haar handen trilden.

‘Ik ben Ash Connor, jullie instructeur.’ De man met de zwarte baard keek haar aan met een strakke blik en zij knikte ongeveer zijn kant op maar durfde hem niet aan te kijken. De les ging verder en ze probeerde heel hard om haar gedachten erbij te houden, maar die dwaalden elke keer af. Ze bleef maar denken aan haar eerdere ongeluk, ze hoorde alleen nog maar die klap toen de motor omviel, en het beeld van Ash’ boze gezicht dat op haar neer keek was in haar geheugen gebrand. Hoe had ze zo stom kunnen zijn?

‘Lucy.’ Haar piekeren werd onderbroken door de stem van Ash. ‘Ga je met ons mee?’

Ze sprong op en zag dat de rest van de groep al bezig was om jassen en handschoenen aan te trekken en helmen op te zetten. Ze wist zeker dat niets van wat hij had gezegd in haar geheugen was opgeslagen. Ze dacht eraan om gewoon naar huis te gaan en het op te geven. Maar toen bedacht ze dat ze dit zou moeten uitleggen aan Nicola en de meiden en hoe teleurgesteld ze zouden zijn. Hoe teleurgesteld zijzelf zou zijn. En dat Gerry zou denken dat hij gewonnen had. Ze haalde haar schouders op en liep met grote passen naar de rest van de groep.

ASH KEEK TIJDENS zijn introductie naar Lucy en zag dat ze geen oogcontact maakte en dat niets erop wees dat ze naar hem luisterde. Ze keek terneergeslagen en hij voelde zich schuldig dat hij zo overdreven had gereageerd. Hij was verrast dat er zo'n lenige, knappe vrouw uit de wagen was gesprongen in plaats van een stevige mannelijke chauffeur. En ja, hij wist hoe seksistisch dat klonk. Hij was compleet op het verkeerde been gezet door haar blozende, frisse gezicht en die bruine ogen die hem angstig aankeken. Hij werd daarvoor een nog ergere brombeer - zoals zijn dochter zou zeggen- dan hij had willen zijn.

Ze zat daar met haar blonde haar dat voor haar gezicht viel, alsof ze zich erachter wilde verstoppen, wat, als hij erover nadacht, waarschijnlijk ook zo was. Hij gaf geen instructies terwijl zij niet oplette en dwong de groep snel hun kleding aan te doen. Hij zou de instructies op het terrein geven. Het kwam goed. Toen hij zag hoe zij zich in een van die grote 'one size fits all' jassen probeerde te worstelen, bedacht hij dat hij aan Angela moest vragen of ze ook wat kleinere jassen konden bestellen. Lucy zag er in die kleding uit als een kleuter, omringd door volwassenen. Hij nam zich voor om te proberen haar op haar gemak te stellen, anders

zou ze waarschijnlijk deze lessen annuleren en een andere keer komen.

Er stonden vier identieke rode en zwarte motoren geparkeerd op het terrein en Ash wenkte iedereen naar zich toe. 'Dit is een Honda CBF 125cc, een perfecte motor voor forenzen en studenten. Het is een betrouwbaar werkpaard, maar deze motor staat er ook om bekend om af en toe een 'ongepland' dutje te nemen.' De oudere mannen lachten, waar Ash op had gehoopt. Hij wilde dat Lucy en Rhodri begrepen dat iedereen wel eens zijn motor liet vallen.

'Ja, ik heb de mijne al een aantal keer laten vallen,' zei een van de oudere mannen met een flinke dosis zelfspot. Ash zag dat Lucy hem vol verbazing aankeek.

'De motor ziet er misschien niet zwaar uit, maar is het wel,' ging Ash door. 'Als de motor valt, laat je 'm gewoon vallen. Probeer hem niet op te tillen, daar kan je hem mee beschadigen en jezelf verwonden.' Hij keek bewust niet naar Lucy zodat ze zich niet aangesproken voelde. Hij hoopte dat ze zich snel kon ontspannen, anders zou de dag echt voor haar verpest zijn.

Lucy beet op haar lip. *Ze wist het wel.* Die motoren waren echt heel zwaar. Hoe kon ze er nou op blijven zitten? Waarom liet niet iedereen hun motor dan constant vallen? Ze luisterde weer naar Ash, die het had over op en neer, links voor die hand of voet, en rechts voor de andere hand of voet. Toen ze haar motor had gewonnen, wilde ze heel graag haar rijbewijs halen. Ze had veel video's gekeken over het rijden op een motor, maar in het echte leven was het toch wel net even anders. Hoe kon ze alles onthouden? Misschien kon ze alles op haar spijkerbroek en mouwen schrijven. Ze zag de kleine parkeerplaats en vroeg zich af waar ze zouden gaan rijden.

'Oké, we moeten deze motoren naar het oefenterrein aan de overkant van de weg zien te krijgen. Ik zal jullie achterop

de motor nemen die jullie gaan gebruiken.' Hij wees naar Lucy en Rhodri en de vlinders in Lucy's buik fladderden bij dat vooruitzicht. Haar eerste echte ritje op een motor. Het was jammer dat Ash reed. Hij was best wel eng, met die blauwe ogen die in je ziel leken te staren. Waar moest ze zich aan vasthouden? Toch niet aan hem?

'Ik ga wel lopen,' bood ze aan.

'Voor je gaat rijden,' hij ging door alsof ze niets had gezegd, 'heb ik hier jullie walkietalkies. Er zit geen microfoon in, dus je hoort mij, maar ik kan jou niet horen.'

"In de ruimte kan niemand je horen schreeuwen..." Lucy deed het oortje in en liet de walkietalkie in het borstzakje van haar jas vallen voordat ze haar helm weer opzette. Ash keek naar haar toen hij zijn eigen helm op zette. *O god, dat zei ik zeker hardop?*

'Uit de *Alien* films?' riep ze, haar stem gedempt door haar helm.

'Je kan *mij* horen,' zei Ash langzaam, ze schrok ervan toen ze zijn stem voor het eerst door haar oortje hoorde. 'Ik kan *jou* niet horen. Je draagt een helm.'

Lucy stak lachend haar duimen op om aan te geven dat ze hem begrepen had. God, had hij wel een gevoel voor humor?

'Oké? Kom er maar op zitten,' zei hij, terwijl hij op de motor stapte waar zij op zou rijden. Hij startte de motor.

Lucy twijfelde. Ze vroeg zich af hoe ze erop kon klimmen zonder de meest chagrijnige en harigste man ter wereld vast te houden.

'Doe het op jouw tempo. Ik hou de motor vast en maak je geen zorgen, je kan me niet omgooien.'

Ze ademde diep in en zonder al te dicht bij hem in de buurt te komen, gooide ze haar been over het zitje. Hun helmen knalden tegen elkaar aan.

'Zet je voeten op de voetensteunen. Nee, dat is de uitlaat.

Probeer het nog eens. Je kunt je handen op mijn schouders leggen als je steun nodig hebt.'

'O. Sorry. Ik heb nog nooit achterop een motor gezeten.'

Ze zei maar niet dat ze überhaupt nog nooit op een motor had gezeten. Maar toen bedacht ze zich weer dat hij haar niet kon horen. Ze zat zover mogelijk naar achteren, zodat ze zich niet aan hem vast hoefde te houden. Zodra hij wegreed, greep ze zijn schouders omdat ze zich zo onstabiel voelde. Het was maar een klein stukje naar het oefenterrein. Nu ze moest uitvinden hoe ze van de motor af moest stappen, wilde ze dat ze was gaan lopen. Moest ze eraf stappen zoals van een paard? Ze besloot om de een of andere reden dat niet te doen en gooide haar been zo onelegant mogelijk over het zitje. Ze struikelde langzaam en toen lag ze weer op de grond terwijl ze naar Ash opkeek.

'Het gaat wel!' Ze sprong op als een duveltje uit een doosje. *Je bent een succesvolle zakenvrouw. Je kan dit.*

'Het gebeurt niet vaak dat vrouwen zich voor mijn voeten gooien,' hoorde ze in haar oortje. Hij stapte af. 'En nu twee keer op één dag! Dat is een record.' Met het gebaar van een ouderwetse buiging nodigde hij haar uit om nu zelf op de motor te stappen.

Lucy's hart klopte in haar keel toen ze voor het eerst voorop de motor stapte. In alle opwindning vergat ze haar zenuwen. Ze ging leren hoe ze moest rijden. *Vergeet vanochtend en Gerry.* Dit was het echte werk. Ze kon nu al voelen hoe de motor onder haar paste, hoe haar handen heel natuurlijk op de handvaten lagen, terwijl haar voeten instinctief wisten waar de steunen waren.

Het oefenterrein was een lang stuk ongebruikt asfalt waar pylonnen zo opgesteld stonden dat ze een weg voorstelden. Ze begonnen makkelijk: hoe je de motor moest starten en met welke hand je de rem bediende.

Lucy voelde tevreden hoe de motor onder haar ronkte.

Ze experimenteerde met de gashendel, waarna ze een grote glimlach op haar gezicht voelde verschijnen. Het voelde opwindend om de motor harder en zachter te horen gaan en om daarna naar de eerste versnelling te gaan en net tot aan de tweede versnelling gas te geven.

De twee oudere mannen hadden het heel snel door, zij reden al een tijdje. Zij en Rhodri waren wel even bezig en hun motoren sloegen geregeld af tot uiteindelijk Lucy nog als enige over was. Het lukte haar niet om haar handen en voeten goed samen te laten werken. Ze hoorde de stem van Ash in haar oortje.

‘Iets minder gas geven, Lucy. En laat langzaaaaam de versnelling los... Ja! Zo moet... o, laat maar.’ Hij stopte terwijl haar motor weer afsloeg. ‘Oké. En opnieuw.’

Ze vloekte woest in haar helm, terwijl ze de levenloze motor weer rechtrok toen deze tegen de binnenkant van haar dij drukte. Toen stopte ze en was ze trots op zichzelf. Nog maar even geleden had ze de motor laten vallen als dat gebeurde. Nu ze gewend was geraakt aan het gewicht, voelde ze dat ze meer controle had. Ze *kon* dit. Ze drukte opnieuw op de startknop en stampte met haar linkervoet op de hendel om in de eerste versnelling te komen. Ze liet rustig de koppeling los tot ze langzaam naar voren rolde.

‘Goed gedaan, Lucy! Gewoon naar het einde, dan een grote draai en weer terugkomen, zoals de anderen hebben gedaan.’

Ze juichte van blijdschap en gaf iets meer gas. De motor schoot naar voren, waardoor zij naar achteren vloog. Ze kneep in de handvaten, waardoor de motor ging gillen en zij met een vaart over de weg vloog. Ze reed langs de anderen in tegenovergestelde richting naar de andere kant van de weg.

‘Waaaaaah!’ Haar gil verdween in de wind.

‘Lucy, blijf rustig. Duw met je linkerhand de koppeling in.’ De rustige stem van Ash kraakte in haar oortje. ‘Hou je rech-

terhand losjes vast, laat het gas langzaam los. Knijp *rustig* in de rem – dat is de hendel aan je rechterhand.'

Met haar ogen opengesperd volgde Lucy zijn instructies op, waarna ze voelde dat de motor langzamer ging rijden en daarna tot stilstand kwam. Tijdens dat korte moment realiseerde ze zich dat dit was wat Nicola en haar meiden moesten voelen als ze hun motor bereden. Blijdschap vermengde zich met angst. Het was opwindend. Alsof je in een achtbaan zat, maar dan wel de controle had. Meestal dan. Dat moment waarop de jankende motoren van het vliegtuig gillen, voordat het vliegtuig opstijgt, maar dan wetend dat je de motor kunt uitzetten. Het gevoel van macht, zelfs in zo'n vroeg stadium, was verslavend.

'Zet 'm in z'n neutraal en daarna uit. Op de zijstandaard.'

Ze hoorde Ash' stem in haar oor en deed wat haar gezegd werd. 'Wow, dat was geweeeeeldig!' Ze kon het niet laten om te schreeuwen.

'Lucy. We huren niet de hele weg.' Ash kwam joggend naast haar tot stilstand, zijn handen op zijn knieën om op adem te komen. 'Alleen dit gedeelte. Poeh. Motorlaarzen zijn niet geschikt om in te rennen.'

Ze draaide zich om en keek over haar schouder en ze zag van waar ze helemaal was gestart. 'Oeps. Sorry.'

'Ik loop niet dat hele stuk terug,' zei hij terwijl hij haar blik volgde. 'En *ik* rij deze keer. Jij zit achterop.'

Ze stapte af en keek hoe hij zijn lange been over de motor zwaaide en zijn helm vastmaakte. Ze klom achterop en schoof zo ver mogelijk naar achteren.

'Hou je vast aan mijn riem. Leun gewoon met de motor mee als die opzij gaat. Probeer de motor niet rechtop te krijgen, oké? Ik zal het je uitleggen.'

Ze deed wat hij zei en voelde zich veiliger toen ze haar knieën tegen hem aandrukte.

‘Oké, ik zet de motor aan, luister goed. Dit is de eerste versnelling...’

Ze concentreerde zich en schoof naar voren om over zijn schouder te kijken terwijl hij reed en de versnellingen uitlegde. Ze voelde hoe de motor langzamer of sneller ging als hij remde of sneller ging. Het was fascinerend. Hij maakte een smalle bocht en stopte bij de rest van de groep.

‘Zullen we opnieuw beginnen? Iets minder als een snelheidsduivel deze keer, alsjeblieft.’

Lucy stapte enthousiast af en wilde het weer proberen. Ze was vastbesloten om haar nieuwe kennis uit te testen. Tegen lunchtijd had ze door hoe ze netjes heen en weer moest rijden, hoewel ze de neiging had om te dicht achter degene voor haar te rijden, wat haar een paar keer een berispelend ‘Hou je gas in de gaten, Lucy’ opleverde van Ash. Ze had de tijd van haar leven. Ze aten hun lunch in een café op het naastliggende terrein een paar honderd meter verderop. Lucy ging gelijk naar de wc. Toen ze zichzelf in de spiegel zag, trok ze een gezicht. Haar honingblonde, in dure lagen geknipte haar stond aan de ene kant recht overeind en aan de andere kant was het plat tegen haar hoofd gedrukt. Ze haalde haar telefoon uit haar zak en maakte snel een selfie die ze naar Nicola stuurde met de woorden ‘Mijn motorvogelnest kapsel. Zie je na de les in het café?’

‘We hebben allemaal al besteld,’ zei Ash toen ze bij hen kwam zitten. ‘Bacon sandwiches.’

Haar maag knorde. Ze stierf van de honger en ging in de korte rij bij de toonbank staan. Toen ze bij de anderen plaats nam, luisterde ze naar het gesprek over waarom ze hier waren. De twee oudere mannen gebruikten hun motoren om van en naar hun werk te rijden en wilden niet per se een zwaardere motor of hun rijbewijs halen. Rhodri had van zijn ouders een motor gekregen om mee naar school te reizen.

‘En jij, Lucy?’

‘Ik heb een motor gewonnen.’

‘Echt?’ vroeg Rhodri tussen twee happen door. ‘Wow, geweldig!’

‘Wat vindt je man ervan?’ Deze vraag kwam van een van de oudere mannen. ‘Ik neem aan dat hij blij is, hij heeft een nieuwe motor!’

‘Hij rijdt niet. Hij is *echt* heel blij voor me.’ Ze kneep hard in de fles met saus, alsof het de nek van haar man was. Hij was verre van blij voor haar. Hij was een complete eikel geweest vanochtend. Hoe had het zo lang kunnen duren voordat ze door had gehad dat hij zo bazig was? Hij had haar beschuldigd van een midlife crisis en gezegd dat ze haar mooie Cadbury moest verkopen en dat hij het geld zou investeren. Een midlife crisis? Ze was nog maar 35, geen 55. Ze wilde dit niet door hem laten verpesten.

‘Maar,’ zei ze terwijl ze de tafel rondkeek, ‘het is mijn motor. Niet de zijne.’

HOOFDSTUK TWEE

Toen Lucy later die dag haar busje op de parkeerplaats bij het café zette, stopte ze even om het Kunstcafé te bewonderen. De mooie puntgevel tegen een lucht vol met strepen abrikoos en magenta. De poelen licht die over het strand gloeiden en de ramen van vloer tot plafond. Het Kunstcafé, dat was gevestigd in het gebouw waar eerst de VVV zat, voordat deze ver genoeg van het centrum vandaan verhuisd was zodat ze niet meer lastiggevallen werden door echte mensen en hun vragen, was met alle hoekjes en gaten een ideaal gebouw om alles uit te stallen, ook al maakte dit het heel moeilijk om winkeldieven tegen te houden. Ze voelde zich blij worden, alsof elke zenuw in haar lijf op 'ontvangen' stond. Ze ademde diepe teugen zoute zeelucht in, ze luisterde naar het geluid van de golvende zee en het krijsen van de meeuwen, alsof ze dit niet al elke dag van haar leven hoorde. Ze keek naar de turquoise zee bij zonsondergang, een paar surfers vlogen over de golven die lila kleurden door de ondergaande zon. Je kon overal ter wereld zijn met zo'n uitzicht als dit, maar dit was

het schiereiland Gower en de stranden waren de beste surfstranden van het hele land. Zoals altijd beseftte Lucy hoe ze bofte dat ze in Wales woonde, maar voor het eerst sinds tijden verlangde ze naar een kwast in haar hand om het landschap te schilderen.

‘Hey, nieuwe motorchick! Hoe is het gegaan?’ Nicola en Richard keken verwachtingsvol op toen ze de deur opendeed. Ze had Richard jaren geleden leren kennen. Hij kwam rechtstreeks van de hotelschool en was ambitieus en wilde graag zijn stempel ergens op drukken. Hij had de catering gedaan voor de opening van een van haar tentoonstellingen en kleine cupcakes gemaakt in de prachtige kleuren van haar schilderijen en had die gearrangeerd op een gigantisch schilderspalet. Hij was de jongste van zes – allemaal meiden – en door de jarenlange ervaring met vrouwen wist hij precies wat vrouwen wilden eten en dat was ook precies wat hij leuk vond om te maken: cake. Cake was zijn passie. Hij was altijd bezig nieuwe recepten uit te proberen en Lucy had geen aansporing nodig deze te testen, zoals Gerry zo fijntjes duidelijk had gemaakt laatst.

Ze konden het gelijk met elkaar vinden en het Kunstcafé, waar Lucy en Richard samen eigenaar van waren, werd een jaar later geopend. Het schilderspalet met cupcakes was hun logo. Gerry, die een makelaarsdiploma had, was net zo enthousiast als zij en gebruikte zijn vaardigheden om de verwarrende regels van het papierwerk en de financiën op zich te nemen. Lucy was dankbaar voor zijn kennis van zaken en liet hem tot op de dag van vandaag alle financiële zaken regelen. Dus waar was het mis gegaan?

Ze hadden samen keihard gewerkt om het eerste bouwvallige pand dat hij had gekocht op te knappen en weer door te verkopen. Ze had er echt plezier in gehad. Maar op de een of andere manier was hij door zijn bloeiende zelfvertrouwen in het zaken doen van mening dat hij niet alleen de baas was

over haar financiën, maar ook over haar zelf. Dankbaar dat ze zich niet bezig hoefde te houden met de btw-aangifte had Lucy haar tijd doorgebracht met het ontdekken van nieuwe schilders, het bezoeken van kunstenaars in hun werkplaatsen en het uitzoeken van stukken die haar klanten mooi vonden en waarmee ze haar opbloeiende zaak op kon bouwen.

‘Ik ben *kapot!*’ Ze pakte een stoel en plofte erop neer. ‘God, het is net zo goed als de sportschool. Ik had geen idee dat ik zoveel van mijn spieren moest gebruiken. Mijn dijen doen zoveel pijn.’ Ze glunderde naar hen. ‘OMG, waarom heb ik zo lang gewacht met motorrijden? Nic, het is geweldig, ja toch?’

‘Het is geweldig.’ Nicola knikte. Nicola was drie jaar met Richard getrouwd en was boekhouder. Ze had jarenlang bij Richard achterop gezeten tot ze besloot haar rijbewijs te halen en haar eigen motor te kopen. Lucy werd aangestoken met het motorvirus door Nicola’s sportieve rode motor. Dat, en haar groep vriendinnen op motoren die vaak naar het café kwamen en daar genoten van de high tea, terwijl Richard van hun plagende woorden genoot en hun zelf ook lekker kon plagen.

‘Dus kom op, we willen alles weten. Ben je geslaagd?’

‘God, nee. Ik was verschrikkelijk!’ Lucy lachte om hun gezichten. ‘Ik ben nog niet eens de weg op geweest.’

‘Wat? Je bent niet geslaagd? Hoe kan dat?’ Nicola leunde naar voren, ze keek haar met een meelevende blik aan. ‘Was je een beetje terughoudend?’

‘Dat zou je denken, toch?’ Lucy stond op en liep naar de keuken voor een glas water. Ze had zo’n droge mond, wat grotendeels kwam doordat ze de hele dag glimlachend in haar helm had doorgebracht. ‘Nee, ik denk dat ik bezeten was. Ik was als een verdomde *banshee* op die motor.’

Richard keek perplex. ‘Hoe bedoel je?’

‘Nou-ou. Nadat ik over een van hun motoren heen was gereden op de parkeerplaats...’ Lucy trok een gezicht.

‘Neeeeeee! Hoe kreeg je dat voor elkaar?’

‘O Richard, je weet hoe voorzichtig ik altijd rij. Ik kreeg ruzie met Gerry en hij zorgde ervoor dat ik te laat kwam. Mijn eigen schuld. Ik was veel te gehaast.’ Ze nam een slok water. ‘Daarna brak ik het record hard rijden in de eerste versnelling en toen...’

‘Wat? Wat deed je?’ Nicola knipperde en luisterde met haar mond open toen Lucy uitlegde hoe ze langs de verbaasde gezichten van haar groep was gereden.

‘Het werd alleen maar erger. Ik heb de motor twee keer laten vallen toen ik die achterlijk stomme u-bochten wilde maken en ik brak de remhendel aan de ene kant en de koppeling aan de andere kant. Blijkbaar moet ik meer oefenen. Ik heb voor komende maandag weer een afspraak.’

‘Okee dan. Wat vind je daar zelf van?’

Lucy haalde haar schouders op. ‘Ik moet het doen om mijn rijbewijs te halen.’

‘Goed voor je, Luce.’ Richard duwde zijn vuist in haar schouder. ‘Ik wist niet zeker of je het wel zou doen.’

‘Echt? Waarom niet dan?’

‘Nou, zei je niet dat Gerry er niet zo blij mee was dat je het wilde leren?’

‘O dat!’ Lucy lachte en deed zich nonchalanter voor dan ze zich eigenlijk voelde. ‘Ik heb me daar niks van aangetrokken. Weet je wat hij vanochtend tegen me zei? Dat ik “te dik was om een leren broek aan te doen.”’

Hij had er nog aan toegevoegd “dat het niet de bedoeling is dat je de winst van het café opeet, Lucy” waarna hij haar beval om “de motor te verkopen. Ik investeer het geld in ons pensioen, we worden er ook niet jonger op.” Maar dat wilde ze niet aan hen vertellen. Ze had nog een paar jaar te gaan voordat ze veertig werd. Hij begon steeds meer op de oudere

mannen te lijken waar hij mee omging in die zakenclubs van hem. Ze moesten gewoon wat meer lol hebben.

‘Dat is belachelijk.’ Nicola trok woedend haar wenkbrauwen omhoog. ‘We hebben allerlei maten en figuren in onze club! Wat een stomme opmerking. En trouwens, Lucy, jij bent niet dik.’

‘Dank je, lieverd.’ Lucy stond op om haar vriendin een knuffel te geven. ‘Misschien ben ik wel iets te dik. Maar ik heb zelfs voorgesteld om het samen te leren. We doen nooit meer iets samen.’ Ze ging op het puntje van haar stoel zitten en keek naar het strand, dat roze en paars kleurde terwijl de zon achter de rotsen onderging. ‘Ik had gehoopt dat we volgende zomer met de motor door Europa konden toeren. Of misschien Route 66 of de Rockies. Je wilt niet weten hoe erg ik die hotels bij golfresorts zat ben, waar ik toch elke dag alleen ben.’ Lucy zuchtte en hief haar kin omhoog. ‘Ik zal je wat vertellen. Ooit zal ik die koffiemachine een poepie laten ruiken.’

‘Luister niet naar haar!’ Richard rende om de toonbank heen en pakte het glanzend chromen apparaat vast, waar ze alle drie hard om moesten lachen. Lucy was zo dankbaar voor haar vrienden en hun positieve instelling. Ze had echt een hele hoop om over na te denken. Het leren motorrijden was pas het topje van de ijsberg.

ASH DOOK DOOR de achterdeur van het huis van zijn ouders en snoof de lucht waarderend op. Niemand kon zo lekker braden als zijn moeder.

‘Papa! Je bent thuis!’ Zijn zevenjarige dochter Daisy knalde tegen zijn knieën aan en hij deed alsof hij neerstortte terwijl zij haar armen om hem heen sloeg.

‘Ben je braaf geweest bij Oma en Bamps?’ Daisy vond het heerlijk om bij zijn ouders te zijn en zij bleven volhouden dat

zijn dochter altijd een engel was, hoewel hij zeker wist dat dat niet altijd het geval was.

‘Ik ben heel braaf geweest. Ik heb geholpen met het toetje. Ik heb geschild.’ Ze knikte en benadrukte elk woord. Hij keek lachend naar haar, zijn hart barstte uit elkaar van trots hij het zien van haar sprankelende ogen en enthousiasme.

‘Dank je wel voor het oppassen, mam.’ Hij bukte om zijn moeder op haar wang te zoenen terwijl zij keek of de groenten klaar waren. ‘Waarmee kan ik je helpen?’

‘We zijn bijna klaar. Als Daisy de tafel kan dekken, kun jij dan je vader halen en tegen hem zeggen dat het eten klaar is, Ash? Hij is in de schuur.’

‘Hij is iets aan het maken. Ik mocht niet helpen.’ Daisy keek verwijtend. Ash deed een paar regenlaarzen aan die altijd bij de achterdeur stonden en liep door de lange tuin naar de schuur. Het was niet echt een schuur, maar een ruime houten constructie, gebouwd door zijn vader en hem. Het was meer een werkplaats dan een schuur. Hij opende zachtjes de deur om zijn vader niet te laten schrikken voor het geval hij met iets moeilijks bezig was. Zijn vader was een lange starre man die zijn hele leven ingenieur was geweest en na zijn pensioen was hij nog steeds gefascineerd door allerlei machines. Hij kocht altijd overal kleine dingen bij lokale veilingssites om op te knappen en weer door te verkopen. Zijn huidige obsessie was vintage grasmaaiers. Ash was erg blij dat zijn dochter hier niet was om te helpen. De bladen van die dingen waren dodelijk.

‘Het eten is bijna klaar, pap.’ Hij leunde voorover om naar zijn vaders vingers te kijken, die nog steeds sterk waren, maar door zijn leeftijd dikker waren geworden, terwijl ze moeren op bouten draaiden en ze vastschroefden.

‘Oké. Kijk hier eens naar. Binnenkort zo goed als nieuw. Men zou deze meer moeten gebruiken. Beter voor de taille en voor het milieu.’

‘Jij had een grasmachine waar je op kon zitten toen ik klein was, pap.’

‘Is dat zo?’ Hij lachte. ‘Da’s waar ook. Je hoort dat soort dingen niet te onthouden, jongen. Hoe was je dag?’

‘Ik weet het niet. Twee van de vier zijn geslaagd.’

‘Je bent het verleerd.’

‘Twee oudere mannen die al jaren op hun motoren rijden. Ze moesten hun rijbewijs halen, maar hadden er geen zin in. Een jonge man die nooit heeft gereden. Die moet meer praktijkervaring opdoen.’

‘Klinkt redelijk. Hoe zat het met de vierde? Wat was zijn probleem?’

‘Niet een hij. Een zij.’

Zijn vader knikte, nog steeds met zijn gedachten bij zijn werkbank.

‘Ze was een verschrikking. Ze reed achteruit met haar busje over een motor! Op het parkeerterrein! Voordat we nog maar aan de les waren begonnen.’

‘Ze rijdt in een busje? Daar kun je haar niet voor laten zakken.’

‘Nee pap, ik bedoelde...’ Hij stopte toen hij de lege blik in zijn vaders ogen zag en moest lachen. Alleen de mondhoek die omhoogging verraadde hem. ‘Als dat het enige was... Ze schakelde naar de eerste versnelling en reed als een raket weg. Ik schrok me helemaal kapot.’

‘Jij bent de instructeur. Dat is jouw schuld dus.’

Ash snoof van het lachen. Hij had precies hetzelfde gedacht. ‘Ja, pap, bedankt daarvoor. Ik rende als een gek achter haar aan terwijl de rest van de groep me nakeek. Ik dacht dat ze in de naastgelegen stad terecht zou komen.’

‘Daar blijf je fit van, jongen. Dus geen gebroken botten?’

‘Nee, alleen versnellingshandvaten. Ze staat weer voor mijn volgende vrije dag ingepland, over een week. Ik vraag me af of ze wel terugkomt. Ik kreeg de indruk dat ze thuis

wat weerstand kreeg.' Haar uitdrukking toen ze in de fles saus kneep toen ze over haar man praatte had haar verraden. Ze was alleen zo enthousiast en behalve het feit dat ze een slechte start had gehad en niet geslaagd was, was ze zo blij na vandaag dat hij er niet aan wilde denken dat ze niet door zou zetten. Hij hoopte haar nog een keer te zien.

HOOFDSTUK DRIE

‘Ik heb vandaag motorrijles gehad, Gerry,’ begon Lucy, vastberaden om een gesprek te beginnen terwijl ze het avondeten opschepte dat ze in de *slowcooker* had gekookt alsof ze vanochtend al wist hoe ze zich nu zou voelen. Ze kon zich niet herinneren dat ze ooit zo moe was geweest. Gerry zat over zijn laptop gebogen, die hij tegenwoordig altijd voor zich had. ‘Het was gewel –’

‘Vind je het heel erg?’ onderbrak Gerry haar. ‘Ik heb wat administratie die gedaan moet worden.’ Hij was compleet gefocust op zijn scherm, terwijl hij zijn eten naar binnen harkte. Lucy werd stil en probeerde niet naar hem te kijken. De gebraden steak smaakte nergens naar, ondanks dat ze het zo zorgvuldig had bereid. Terwijl ze de tafel afruimde, rekte hij zich uit en stond op. Hij deed zijn laptop dicht.

‘Ben je al klaar?’

Hij geeuwde en wreef met zijn handen over zijn gezicht. ‘Verdomd papierwerk. Moet gedaan worden. Je mag blij wezen dat jij alleen kleurt voor de kost.’

Lucy knipperde met haar ogen. Waar kwam dat ineens vandaan?

‘Mijn “gekleur” heeft er wel voor gezorgd dat we op die veiling ons eerste opknappand konden kopen.’

‘Ja en daar herinner je me elke keer weer aan.’

‘Wat? Dat is zo oneerlijk, we – ’

‘Laat maar.’ Met gebogen schouders beende hij met zijn laptop naar de woonkamer. Lucy keek naar hem, terwijl hij de afstandsbediening naar de tv richtte en onderuit zakte in zijn stoel. Ze bedacht zich dat hij vast graag een afstandsbediening op haar zou willen richten. Met een muteknop en een knop om door te spoelen.

Helemaal kapot, ruimde ze de keuken op en begon aan de eettafel uit te zoeken wat erbij kwam kijken om een motorrijbewijs te halen. Haar ogen zakten steeds dicht en ze besloot vroeg naar bed te gaan.

Ze kon alleen niet slapen, ze lag daar maar te luisteren naar het harde geluid van de tv en te denken aan hoe zij en Gerry uit elkaar gegroeid waren. Het was niet altijd zo geweest. Ze keek terug op de eerste jaren dat ze samen waren, toen ze nog jong waren en overal enthousiast van werden – haar café, zijn eigen zaak en elkaar. Hij was zijn eigen bedrijf in vastgoedbeheer begonnen. Helemaal enthousiast hadden ze een aantal panden gekocht om op te knappen en door te verkopen, van haar geld zoals Gerry eerder zei. Hij betrok haar er helemaal niet meer bij en als ze iets vroeg dan wuifde hij haar weg met de opmerking dat het veel te ingewikkeld was om uit te leggen. Ze had gehoopt dat ze nu wel hun eigen huis zouden hebben en dat ze niet meer in het huis van haar ouders zouden wonen, terwijl die in Frankrijk hun droom naleefden. Een eigen huis, en kinderen. Geen van beiden was er gekomen.

Ze moest schoorvoetend toegeven dat ze tegenwoordig enthousiaster werd als ze een inspirerende nieuwe juwelier of kunstenaar vond wiens werk ze in het café kon verkopen in plaats van dat ze iets met Gerry moest doen. Hij kon zo

charmant zijn. Ze keek ernaar vanaf de zijlijn, alsof ze er niet bij hoorde. Mensen lachten en knikten als hij sprak en al snel accepteerde zij dit gedrag als zijn zogenaamde ‘zakenman imago’. Waarom kon hij bij haar niet zo zijn? En was dat nou echt zoals het echte leven moest zijn?

Woensdag sms'te Gerry haar om te zeggen dat hij laat thuis zou zijn en dat hij ergens onderweg naar zijn zakelijke netwerkavond zou eten. Opgelucht dat ze het huis alleen had, downloadde Lucy een oefentest voor het theorie-examen en maakte hem, terwijl ze een omelet en salade at. Daarna sloot ze zich op in haar studio, een duifgrijs geverfde hut in de tuin met een houtkachel. Ze hield van die plek. Het was haar echte verstoppiek. Hier hingen prikborden en foto's, lagen kunstboeken, stonden lades vol met dik, prachtig papier en stonden kwasten in mokken zonder handvat die te mooi waren om weg te gooien. Ze was echt helemaal zichzelf hier. Ze voelde zich kalm. Ella Fitzgerald speelde op haar iPad en ze had haar waterverf en een glas wijn naast zich staan. Ze schrok zich dan ook helemaal kapot toen de deur openzwaaide en Gerry met een rood hoofd en stinkend naar bier kwam binnenstormen.

‘Haha, dus dit wilde je me zo graag vertellen. Je hebt ons echt heel erg laten lachen, dat kun je wel zeggen!’ Hij zwaaide met een krant in haar gezicht.

Ze schrok toen ze zich bedacht dat hij het over haar rijles had. En dat hij zo blij was, betekende dat het niet iets goeds voor haar was. Hij sloeg de krant open op de juiste pagina, wat erg aardig van hem was. Haar hartslag sloeg een slag over en bonsde toen in haar oren, terwijl ze las. Daar, in de lokale krant, die iedereen in hun kleine kuststadje las, stond in grote dikke letters: *‘Niet zo makkelijk als het lijkt?’*

Daaronder stonden een aantal foto's waarop Lucy te zien was toen ze haar motor won bij het Mega Bike Centre, gevolgd door de meest verschrikkelijke foto's die ze ooit van

zichzelf had gezien. Ze waren duidelijk genomen tijdens haar training. Op de foto's was te zien hoe ze ofwel op de grond lag als een kever op z'n rug, ofwel met haar kont in de lucht gebukt stond, ofwel eruitzag als een zwerver met haar haren alle kanten op.

Gerry keek over haar schouder mee en stond te schudden van het lachen. Hij tikte met zijn stompe vinger op de foto's. 'Ik had je wel kunnen vertellen dat je er een zootje van zou maken. Maar je moest het proberen, hè?'

Lucy keek met afgrijzen naar de foto's. Ze luisterde naar haar man die kraaide van blijdschap, terwijl hij het over haar pech had. Ze kon er gewoon niet over praten. Ze had van elke minuut op de motor genoten die eerste dag. Ze was dan wel niet geslaagd, maar dat ging ze hem niet vertellen. Ze keek met een blik vol haat naar zijn vingers die maar over de foto's bleven gaan. Waarom was hij zo? Was hij altijd al zo geweest? Of kwam het misschien doordat zij nu uit het keurslijf barstte dat hij ooit voor haar had bedacht? Ze had zich nog nooit zo alleen in haar huwelijk gevoeld als nu.

Gerry was nog steeds aan het praten en gebruikte zijn wijsvinger om zijn punt te benadrukken. 'Dus, daar ben je nu ook klaar mee. Je zorgt ervoor dat ik stom overkom.' Prik, prik. 'Geen motorrijden meer. Die motor staat vanaf nu te koop.'

En toen, duidelijk in de war doordat ze niet reageerde – of misschien kon het hem niets schelen – hobbelde hij de studio uit. Ze zat nog steeds naar de krant te staren. Lucy wist niet wat haar meer pijn deed – haar man of de krant. Hoe had dit kunnen gebeuren? Moest de fotograaf – hoe heette hij ook alweer? Jones? – geen toestemming van haar hebben om foto's te plaatsen? Ze dacht aan de avond van de loterij bij het Mega Biking Centre. Ze stond op het podium en keek naar de paarse Triumph, terwijl de menigte zich verspreidde door de ruimte.

De fotograaf, een slanke donkerharige man met camera-tassen over zijn schouder geslingerd, kwam gehaast naar haar toe met een glimlach op zijn gezicht. 'Hallo, gefeliciteerd! Mooie motor! Mag ik je naam voor de krant?'

Verdwaasd had Lucy in haar tas gegraaaid en hem een visitekaartje van het Kunstcafé gegeven. Ze gebruikte haar meisjesnaam voor haar werk en 'Daumier' was lastig te spellen. 'Goed?' vroeg ze, toen hij fronsend van het kaartje naar haar en terug keek.

'Prima.' Hij stak het kaartje in zijn zak en draaide zich op zijn hielen om en liep weg.

Lucy had hem met een naar gevoel nagekeken, maar ze wist niet waarom. Ze haalde haar schouders op. Het was voor iedereen een lange dag geweest, misschien was hij gewoon moe. Ja, ze had een clausule getekend waarin stond dat ze als winnaar in de publiciteit kon komen, maar dit ging wel te ver. Deze verschrikkelijke foto's leken op stalken en zij liet niet over zich heen lopen.

Ze hoorde het geluid van de dageraad, maar haar ogen bleven vastberaden dicht zitten. Ze dwong haar lichaam rechtop te gaan zitten. Ze trok zichzelf van de bank met statisch haar en veegde met haar handen over haar gezicht. Ze was toch pas net in slaap gevallen? Haar ogen voelden droog van het speuren op internet gisteravond. Bewapend met een zeker niet misplaatste verontwaardiging was ze klaar voor de strijd. Ze glipte zachtjes het huis uit nadat ze zich snel had klaar gemaakt. Ze hoorde Gerry's gesnurk langs de trap weerkaatsen. Ze stopte om een kop koffie te halen en parkeerde recht voor het mooie, oude stenen gebouw aan het eind van de hoofdstraat, waar het kantoor van de lokale krant zich bevond. Ze wachtte tot het kantoor opening en dutte een paar keer weg voordat ze eindelijk een teken van leven zag. Geeuwend klom ze uit het busje, nam

een paar flinke teugen adem van de koude lentelucht en liep naar de voordeur.

Het kantoor van de hoofdredacteur stond vol met het geschreven woord – op boekenkasten die tot het plafond gebouwd waren, in mappen, dikke hardcovers, paperbacks, tijdschriften, gekopieerde papieren en handgeschreven krabbelbels – overal waar Lucy ook keek, stonden woorden. De hoofdredacteur, Donald Peters, was een overdonderend grote man van een jaar of vijftig met grijs haar.

Hij keek haar aan over zijn kleine brillenglazen. ‘Het spijt me dat u zo van streek bent, mevrouw Daumier,’ zei hij. Hij hield zijn handpalmen omhoog in een verzoenend gebaar. Zij had net met een rood aangelopen gezicht haar verhaal gedaan voordat hij nog maar een slok had kunnen nemen van de mok thee die naast zijn arm stond. ‘Maar ik ben bang dat we geen toestemming nodig hebben om foto’s te maken van mensen in openbare ruimtes. En mag ik u eraan herinneren dat u toestemming hebt gegeven bij Mega Bikes toen u won?’ Zijn toon was dan wel glad, zijn gedrag niet.

‘Luister eens.’ Lucy leunde naar voren en legde haar handen op een stapel papier die prompt op de grond gleeed. Ze keek er niet eens naar, het kon haar op dat moment niks schelen. Hij mocht ze zelf oprapen. ‘Dat mag dan misschien wel. Maar heeft u toestemming om foto’s te maken op privé-terrein? Het terrein waar de cursus plaatsvond, is privé-terrein en dat is duidelijk waar deze foto’s zijn gemaakt.’ Ze stond op, legde haar handen op haar heupen en staaarde hem aan. Ze was trots op zichzelf.

Donald Peters streek bedachtzaam over zijn kin en keek haar nog steeds aan. Na een lange stilte zei hij: ‘We hebben een recordaantal e-mails van vrouwen gehad die, doordat u motorrijles neemt, door u geïnspireerd zijn geraakt.’

‘Wat zegt u?’

‘Ja. En niet alleen hier uit de buurt.’ Hij wees naar zijn scherm. ‘Ik was ze net aan het lezen toen u...’

‘Doordat ik eruitzie als een debiel?’

‘Nou, het lijkt erop dat zij het niet zo zien.’ Hij klikte met zijn muis en las van het scherm voor. *“Mag ik even zeggen hoe fijn het is om een normale vrouw te zien die wil leren motorrijden?”* Hier is er nog een: *“...ze ziet eruit alsof ze het leuk vindt... misschien moet ik ook rijlessen nemen.”* Allemaal zeggen ze ongeveer hetzelfde.’

‘Echt?’ Lucy dacht snel na, terwijl ze op haar lip beet. ‘Goed, wat vindt u ervan als ik een artikel voor de krant schrijf over hoe mijn lessen gaan? Zodat dit verschrikkelijke artikel,’ ze wees met een minachtende blik naar de opgevouwen krant, ‘als “voor” kan gelden en dat er veel betere “na” foto’s komen. Als ik mijn rijbewijs haal. Dat ik zál halen.’ *En het maakt niet uit hoe erg Gerry zal zuchten en steunen.*

Donald Peters keek bedachtzaam, pakte zijn notitieboek en krabbelde wat op een lege pagina. Hij knikte. ‘Dat zou kunnen. We kunnen het combineren met wat reclame, er een soort van advertorial van maken.’ Hij keek naar haar. ‘Oké. Kun je je stuk volgende week aanleveren?’

Lucy knikte lachend naar hem, terwijl ze ondertussen al bedacht hoe ze haar dag met een positieve draai kon beschrijven. Ze bespraken de details en toen reed Lucy over de rustige wegen richting het Kunstcafé. Ze voelde zich zoveel blijer en hoopvoller dan ze vanochtend had verwacht.

ZE WAS MAAR twintig minuten te laat en meestal waren de ochtenden rustig – met een incidentele koffiedrinker met een krant – maar vandaag kwam het geroezemoes haar tegemoet toen ze de deur opendeed. Het café zat vol. Het waren voornamelijk vrouwen die hun hoofden haar kant op